

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f LERT f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 15 • 21 - 27 septembrie 2005 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Țării, cât mai mulți parlamentari

CLAUDIU BRAN

Traian Băsescu a dat, de peste ocean, un nou motiv de spaimă clasei noastre politice de toate zilele: Parlamentul unicameral. La pachet cu problema votului uninominal. A fost de ajuns pentru ca spiritele să se încingă imediat. Prietenii știu de ce. În primul rând, ar scădea serios numărul de parlamentari și deja e bătaie pe locurile actuale. În al doilea rând, nu ar mai prea ține joaca asta cu întârziatul legilor, cu negocierile, între timp, cu unul sau altul, cu plimbatul proiectelor de legi de la Senat la Camera Deputaților și invers. În al treilea, cetățeanul ar ști clar pe cine trebuie să înjure pentru legile date de aleșii săi. Nu în ultimul rând, politicienii se tem de o șmecherie politică a președintelui: dacă pe lista cu întrebări prezentată cetățeanului la referendum se strecoară și aceea referitoare la alegerile anticipate? Iar cetățeanul o să spună „da”, la fel cum, în mod sigur, o să spună „da” și la orice întrebare referitoare la scăderea numărului de parlamentari, la scăderea bugetului acestora, la obligarea lor să-și vadă lungul nasului? La cum au sărit în sus de șapte metri când au auzit de referendum și de Parlament unicameral, ai zice că politicianul român muncește de dimineața până seara pentru „ridicarea țării pe cele mai înalte culmi de progres și civilizație”. Că vrea, într-adevăr, să ne ducă în Europa. Așa explică ei și de ce nu sunt de acord cu propunerea: mai toate statele UE au Parlament bicameral. Au uitat să specifice și faptul că nici unul dintre aceste state nu are atâția parlamentari raportat la numărul de locuitori. Dacă stau bine să mă gândesc, băieții ăștia cu rol de Gigi-contra n-au nimic cu referendumul. Ar propune chiar și o întrebare: „Sunteți de acord să scăpăm de șomaj?”. Și cum, bineînțeles, românul ar fi al dracului de acord, ar pune băieții mâna și-ar da o lege adevărată: să se mai construiască vreo cinci-șase Case ale Poporului și un Parlament cu vreo 14 Camere în care să „muncească” măcar cinci milioane de parlamentari. Atunci ar fi, în sfârșit, toată lumea mulțumită.

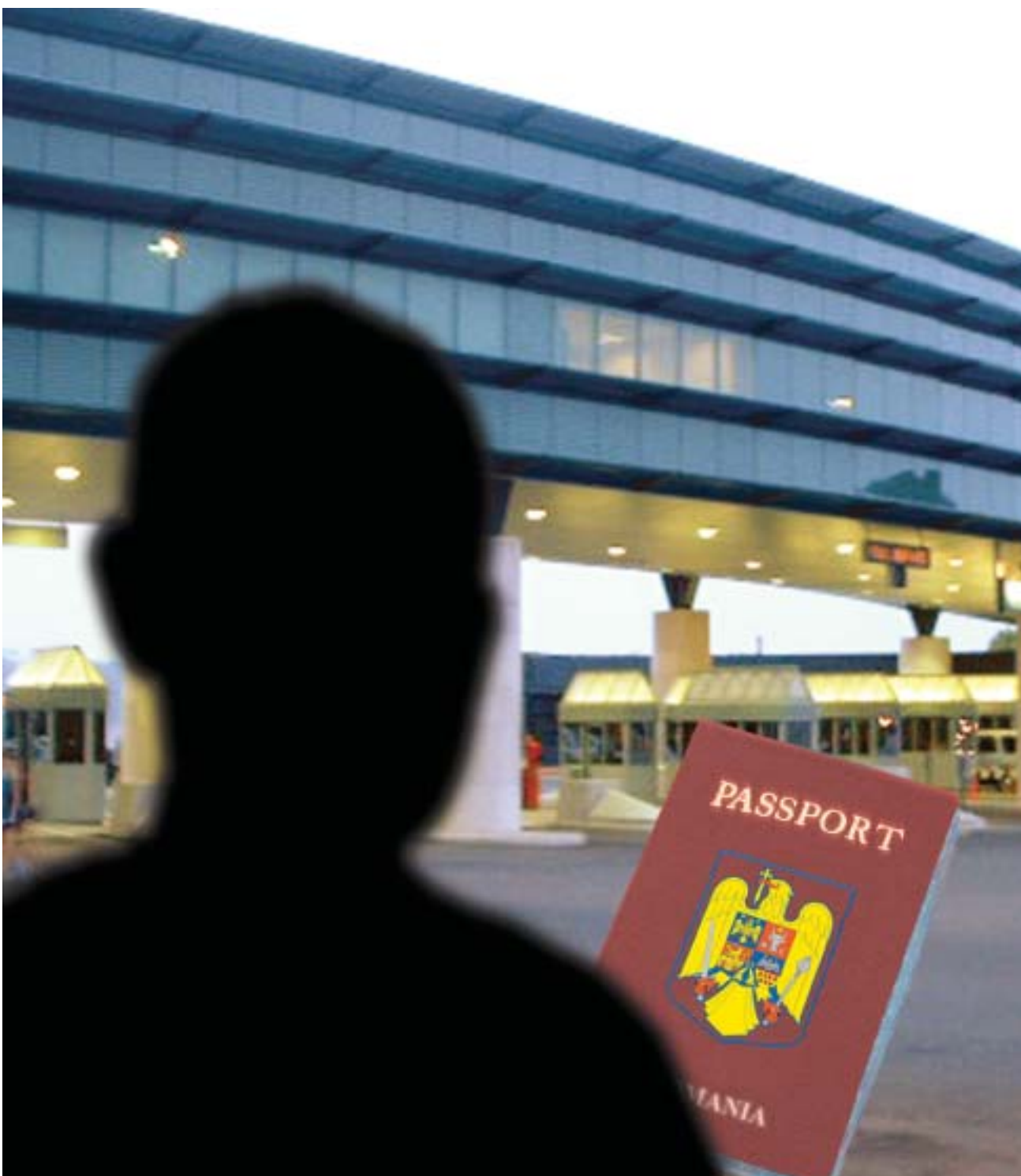
⇒ **ANALIZĂ** | Daniel Morar:
premeditare
sau gafă de proporții?.....2

⇒ **SCURTCIRCUIT** | Timpul trece,
leafa merge.....4

⇒ **DOSAR** | UM 0110, așa-zisa unitate
anti-KGB (II).....5

⇒ **TOP SECRET** | Agenții noștri ilegali
– adevărații 007 (XI).....6-7

⇒ **SPIONAJ** | Ultima întâlnire
cu agentul A007 (VIII).....8

Mafia vămilor, sub ordinele unui fost ofițer SRI

pag. 3

INVESTIGAȚII | pag. 10-11

Noi afaceri
ilegale ale lui
Hassan Awdi

DREPT PENAL | pag. 9

Salvați Vama Veche...
de mizerie,
corupție și ilegalități

Daniel Morar: Premeditare sau gafă de proporții?

Săptămâna trecută, în timp ce președintele Băsescu se afla la New York, proaspătul șef al PNA a hotărât că a venit timpul să organizeze o conferință de presă în care să anunțe ce a găsit în cadrul instituției pe care o conduce și să spună câte ceva despre măsurile pe care le va lua în scopul punerii pe picioare a acesteia.

Toți sunt proști

Conferința de presă a avut ecouri mai mari decât s-ar fi așteptat ziariștii. Morar a lansat atacuri furibunde în stânga și în dreapta, vizând în mod special serviciile de informații și proprii săi colegi, acum subordonați. „Ar fi bine“ dacă PNA „ar avea 20 de procurori inteligenți în structura centrală“, s-a plâns Daniel Morar în ceea ce privește capacitatea profesională și, de ce nu, intelectuală a colaboratorilor săi. La o analiză mai atentă a afirmațiilor Procurorului General al Parchetului Național Anticorupție, rămân de

tras două concluzii. Prima ar fi că Morar are de gând să înlocuiască zeci de procurori ai PNA în viitorul apropiat. Rămâne de văzut pe cine poate aduce în locul lor și câtă silință își vor mai da actualii procurori la rezolvarea cazurilor aflate în lucru. A doua variantă ar fi încercarea de a folosi metoda ca pe o sperietoare în scopul îmbunătățirii situației. Numai că e puțin probabil ca o persoană, fie ea și procuror în PNA să mai pună osul la treabă așa cum trebuie, după ce șeful său a catalogat-o drept proastă. De altfel, dacă îl credem pe Morar, cele cinci dosare de mare corupție care sunt în lucru nici nu au nevoie de prea mulți procurori.

Singur împotriva tuturor

Lipsit în continuare de diplomație sau poate urmărind un scop cunoscut doar de el însuși, Morar și-a continuat atacurile, având în vizor, de această dată, serviciile secrete. „Mai puțin de

20% dintre sesizările primite de la serviciile de informații pot fi folosite“, a tunat procurorul, adăugând că „sesizările serviciilor de informații sunt nefundamentate și lipsite de folos. Ele redau o stare de fapt, fără indicarea unor indicii. Aceste sesizări nu ajută prea mult“. Ar fi interesant de aflat câte asemenea sesizări a citit eroul nostru și cât de mult a reușit să înțeleagă dacă sunt fundamentate, dacă au folosit unor dosare și cât de mult în timpul destul de scurt scurs de la numirea sa în această funcție.

Dacă reținem bine, SRI-ul a trimis sute de informații privind activitatea infracțională a lui Omar Hayssam. A fost nevoie de o acțiune teroristă pentru ca PNA-ul să iasă din amorțeală și să îl aresteze. Făceau parte aceste informații dintre cele 20% sau de vină a fost lipsa celor 20 de procurori inteligenți? Nu cumva Morar încearcă, după ce a dat cu capul de sus și realizează în ce s-a băgat, să-și pregătească de pe acum scuzele unui eventual eșec?

Retractări tardive

A doua zi după celebra, deja, conferință de presă, Serviciul Român de Informații dădea publicității un comunicat de presă în care își preciza punctul de vedere referitor la acest subiect. „Diferența, uneori considerabilă, dintre capacitatea de a obține și procesa informații secrete privind faptele cu potențial infracțional și posibilitatea organelor de aplicare a legii de a le valorifica în mijloace de probă este, în primă instanță, o consecință a abilităților instituției sesizate de a par-

curge într-un timp scurt și performant drumul de la informație la probă și de la probă la un mijloc de probă“, se specifica în comunicat. Cu alte cuvinte, SRI are competența de a furniza unele informații, la cerere sau din proprie inițiativă, către o instituție abilitată să le valorifice și numai aceasta din urmă le poate transforma în probe pentru sesizarea unei instanțe. Să nu uităm că SRI nu are nici dreptul de a aresta o persoană, indiferent cine e aceasta.

SRI menționa că anul trecut a transmis PNA 163 de sesizări privind stări de fapt potențial infracționale, dintre care 11 reveniri, și în 35 de situații s-a răspuns cu documentar probatoriu, ca urmare a solicitărilor ce i-au fost adresate de „a acorda sprijin și asistență de specialitate pentru obținerea probelor și a mijloacelor de probă necesare soluționării temeinice a cauzelor în lucru“. „Comisia comună permanentă a Camerei

Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra activității SRI a evaluat cooperarea dintre cele două instituții, prilej cu care s-a examinat baza legală, conținutul, structura și calitatea sesizărilor, apreciindu-se atât de cuprindere a fenomenului de corupție, cât și susținerea activă a cooperării cu PNA“, se mai arăta în comunicat.

În același timp, senatorul Radu Stroe, președintele Comisiei comune permanente a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra activității SRI, a declarat unui post de televiziune că, într-o convorbire telefonică dintre directorul SRI și Morar, acesta din urmă a ținut să precizeze că afirmațiile sale nu au vizat și acest serviciu. Prea târziu. Păsărica scăpase din cuib, iar acuzațiile șefului PNA erau subiect de discuție din Palatul Victoria și până în metrou.

Și totuși, pe cine viza Morar?

Mai rămân fostul SIPA și Direcția Generală de Anticorupție a MAI. În cazul primului, afirmațiile și-ar găsi o justificare. Informațiile aduse din celule nu pot fi verificate, iar credibilitatea surselor nu mai are nevoie de nici un comentariu. De altfel, suprainformarea a dus la ineficiența sistemelor regimurilor comuniste. A doua variantă ar fi că Morar i-a arătat și el pisica lui Virgil Ardelean. Din ordinul cui? Sau poate că-și dorește doar subordonarea DGIPI. Oricum, un lucru e clar: Procurorul General al Parchetului Național Anticorupție nu poate face afirmații pe care să le retracteze a doua zi decât dacă are un scop clar. Iar dacă a fost, totuși, doar o gafă, s-ar găsi circumstanțe atenuante doar pe motivul că e prea „tânăr“ în funcție. O singură dată, însă.

CLAUDIU BRAN

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108, Sector 4, București

Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864

alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SSP GUARD SERV SRL
Str. Blăjel nr. 2,
sector 3, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACTIA:
Iulia Gorzo, Paul Cemea, Ștefan
Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad,
Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru,
Dorel Moldovan, Dumitru Preda,
Vicențiu Constantin

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

dezvăluiri

Mafia vămilor, sub ordinele unui fost ofițer superior din SRI

Persistă misterul asupra demiterii fostului ministru de Finanțe Ionuț Popescu. Ne amintim că acesta, într-o conferință de presă, a lăsat să se înțeleagă că a fost înlocuit din funcție în momentul când se hotărâse să demareze schimbarea unor funcționari vamali. În luarea sa de poziție publică, premierul Tăriceanu, vizibil enervat, l-a acuzat pe Ionuț Popescu de management defectuos, de lipsă de transparență, de neimplicare în activitatea ministerului, despre tot ce vreți și ce nu vreți, eludând explicațiile fostului ministru al Finanțelor.

Pile, cunoștințe, Gioni Popescu

Ce se întâmplă însă la punctele vamale? În nici un caz problema nu o constituie ciubucurile pe care le primesc funcționarii pentru a închide ochii vizavi de introducerea frauduloasă a anumitor mărfuri. Sistemul vamal românesc este viciat, prin existența unor rețele

formate din foști lucrători în cooperatie, înainte de 1989, care treptat s-au repliat în jurul generalului (r) SRI Gioni Popescu, ajungând să ocupe poziții-cheie în sistem.

Gioni Popescu este o figură în panopticul postrevoluționar. Fost director în cooperatie

până în 1989, este recrutat de colonelul Florin Calapod în UM0215, serviciul de informații al Ministerului de Interne. Este discutabil și nici nu prezintă interes dacă înainte de revoluție a colaborat cu fosta securitate. Motivația aducerii sale la UM0215 a constat în siste-

mul său relațional și în abilitatea de a se descurca în afaceri.

Afaceri pe bază de relații

După înființarea SRI, în martie 1990, profesorul Virgil Măgureanu obține transferul lui Gioni Popescu în serviciul său și îi încredințează conducerea departamentului de logistică. Dacă s-ar face o cercetare a modului în care s-au construit marile averi de astăzi, vom constata că la începutul anilor '90 mulți oameni de afaceri au fost ajutați de relațiile cu Gioni Popescu. Interesant că nici unul dintre directorii SRI-ului care i-au succedat lui Virgil Măgureanu, respectiv Costin Georgescu și Radu Timofte nu l-au îndepărtat din funcția de director adjunct pe Gioni Popescu.

Prin natura lucrurilor, vama, fiind un obiectiv strategic, este sau ar trebui să fie sub un control permanent, atât din partea SRI, cât și a Direcției de Informații din MI.

Nu doar punctele vamale sunt reprezentate în sistemul ocult al corupției din România, ci și punctele de comisionare vamală, conduse în general de cetățeni arabi, în general cu probleme din punct de vedere al siguranței naționale.

Grupuri de interese și de presiune

Unul dintre cele mai importante puncte vamale – Vama Antrepozite – este condusă de Theodor Apostol, o persoană mai mult decât controversată. Acesta este vameșul care s-a implicat în contrabanda cu afișe electorale aduse pe filiera Costea, din Franța, în 1996, pentru Ion Iliescu. A urmat un simulacru de anchetă și, din

câte știm, Apostol a fost trimis în judecată. Bănuim că a fost achitat, deoarece, așa cum am spus, Apostol este în prezent șeful unuia dintre cele mai puternice puncte vamale din România.

Fără a dori să deturnăm ancheta spre ograda politicului, nu putem să nu constatăm că la noi, indiferent cine câștigă alegerile, nu câștigă puterea. Aceasta aparține faimoaselor grupuri de interese și de presiune, multe constituite în stare incipientă înainte de 1989.

Din lac în puț

Ce interes poate însă avea un ofițer superior SRI, fie el și în rezervă, în sistemul vamal românesc, inclusiv în rețeaua comisionarilor vamali?

Domnul general Gioni Popescu a fost pensionat din SRI, dar destul de repede a fost

încadrat în calitate de consilier în MI. În această calitate, Popescu continuă să exercite o influență considerabilă asupra lucrătorilor din MI, SRI și evident din sistemul vamal. Aceasta este marea hibă a societății românești. Existența la nivelul anumitor departamente, chiar ministere, a unei duble conduceri. Una, cea oficială, mai mult sau mai puțin bine intenționată, care se schimbă în general la fiecare ciclu electoral. Alta ocultă, bazată pe sistemul relațional și de interese, care în realitate are sistemul de decizie, pârghiile de control și posibilitățile de autoconservare, indiferent de schimbarea puterii politice.

Fără demontarea acestor rețele, lupta împotriva corupției rămâne o intenție onorabilă, sortită din păcate eșecului.

GEOGE DORŃI

scurtcircuit

Timpul trece, leafa merge...

La ultimele sondaje de opinie apărute în presă, privind încrederea populației în instituții ale statului, poliția și justiția sunt în cădere liberă. De asemenea și clasa politică.

Despre clasa politică s-a vorbit și se va mai vorbi mult. Că în mare parte este coruptă. Că avantajează clientela politică etc., etc.

Despre poliție și justiție de asemenea s-a vorbit mult și se va vorbi și mai mult, pentru că aceste instituții plătite din banii publici nu-și fac datoria corectă, iar aici corupția se află la ea acasă.

S-a vorbit în repetate rânduri pe larg și în concret despre

cazuri de corupție în cele două instituții.

Un administrator hot și polițistii adormiți

De multe ori, cetățeanul cinstit se întreabă, oare presa nu explodează? Chiar așa să fie? Că poliția și justiția își fac treaba, așa de mântuială, uneori încălcând dispoziții legale, cu ușurința cu care strănută și asta este adevărat.

Pentru a clarifica dilema în care s-ar putea afla cititorul, vom lua în discuție un caz, banal, simplu, pe care l-ar putea rezolva și un student din anul II de la Academia de Poliție sau de la Facultatea de Drept.

Asociația de Proprietari – bloc F4C din Foișorului nr. 5, sector 3 –, cu ocazia schimbării administratorului Badea Ioan, a constatat o lipsă în gestiunea acestuia de multe zeci de milioane de lei.

Cum era și firesc, s-a adresat Secției 11 Poliție cu plângere penală. Totul se întâmpla cu cinci ani în urmă (un cincinal, cum ar fi spus toarășu'). Mai bine își vedeau de treabă. A început calvarul. Drumuri repetate la poliție, la cercetări penale. Explicații puerile primite. Între timp, RADET cerea contravaloarea serviciilor furnizate. Electrica nu se lăsa nici ea mai prejos.

Noua administrație era pusă între ciocan și nicovală. Proprietarii apartamentelor doreau apă caldă și căldură, noua administrație le solicita bani în plus pentru a putea acoperi facturile neplătite de fosta administrație.

A trecut un an, au trecut doi, în timpul acesta, voinicii din poliție care au fost investigați cu rezolvarea unui caz banal de delapidare ce făceau? Compuneau. Ce compuneau? Simfonie? Poezioare? Nu. Se străduiau de zor la fabricarea unui NUP, adică neînceperea urmăririi penale în cauză. Pe ce motiv? Că fapta arătată în plângere nu exista. Cu alte cuvinte, oamenii aceia care veniseră cu

jalba în proțap la poliție, că, de pe aceasta o știau ei, singura care le poate face dreptate, nu prea aveau și-și făceau singuri de lucru.

Băieți, băgați-vă mințile în cap și nu mai deranjați, că noi avem treburi mai serioase!

Teapă. N-a fost așa. Mai aveți dreptul la două întrebări, cum ar spune Virgil Ianțu, apoi puteți să mergeți la culcare, că nu găsiți voi instituția aceea care să vă facă dreptate așa cum credeți voi. Și cercetarea penală (ce mai cercetare) de la a 11-a a propus NUP. Că fapta nu există. Că proprietarilor de la bloc li se pare, de sete, că nu e apă caldă. Că li se pare că e frig în apartamente. Că, în sfârșit, fostul administrator Badea Ioan n-a delapidat, nici pe acolo n-a trecut. De ce s-o fi comportat poliția, așa, ca la grădiniță? Prietenii știu de ce!

Zis și făcut. Au întocmit referat cu propunere de NUP și l-au trimis la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București. Oricine ar fi gândit că parchetul va restitui dosarul Secției 11 Poliție pentru continuarea cercetărilor și propuneri legale. Aș! Ți-ai găsit! Parchetul Judecătoria Sectorului 3 s-a și grăbit să-și însușească propunerea făcută de poliție și zdup cu dosarul în lada cu praf.

Prin această acțiune, parchetul a trimis următorul mesaj: Băieți, băgați-vă mințile în cap și nu mai deranjați, că noi avem treburi mai serioase. Mai clănțăniți și voi puțin din dinți, că sunteți obișnuiți de pe vremea lui „toarășu” și vă trece. Ce, voi chiar credeți că noi apărăm interesele generale ale societății? Măi, măi, dar naivi mai sunteți.

Cu apa caldă cum rămâne? Simplu. Mai spălați-vă și voi cu zăpadă să vă căliți, că sunteți firavi și răciți cam des.

Relații la Poliție

După isprava aceasta s-a auzit prin „târg” că domnul fost administrator ar avea relații pe la poliție și parchet și nu i se va întâmpla nimic. Vrajăală, ar spune unii. Se laudă și el așa cum fac mulți.

Dacă socotim, însă, după rezultat, ar trebui ca proprietarii blocului în discuție să nu mai zică nici cărc, pentru a nu avea

urmăririi penale în cauză, noua administrație a blocului F4C s-a scandalizat. Au bătut oame-nii drumul la parchet, au insistat, au argumentat, s-au tocmite, până la urmă primul procuror s-a înduplecat și a infirmat soluția dispusă de procurorul care supraveghea activitatea poliției în acest caz, trimițând dosarul la poliție pentru continuarea cercetărilor.

Dar să nu credeți că lucrurile s-au întâmplat așa cum era firesc de rapid. Nu. A durat ceva ani.

Sentința – la Paștele cailor

La poliție, din nou expertize peste expertize, cercetări peste cercetări. Și uite așa ne aflăm în toamna anului de grație 2005, când din nou s-a urmat dosarul cu pricina, adică 2496/2002, la același parchet al Sectorului 2. Care poate ne va mai face o surpriză de Halloween, așa ca să nu ne pierdem simțul umorului, iar proprietarii păgubiți să nu-și piardă antrenamentul, că mai e puțin și bate iarna la ușă cu un ciomag mare și gros și bârrr!

În concluzie, un autor cunoscut, o grămadă de probe, chestie de o lună, maxim două pentru finalizarea urmăririi penale. Dacă acest dosar va fi promovat în instanță, acolo din nou termene, lipsă de procedură, alte termene și ne apucă 2011.

Suntem sau nu de râsul lumii? Eu zic că da. Cinci ani la urmărirea penală și încă 2-3 la judecată, cu apel, cu recurs și alte căi de atac batem recordul. Un singur dosar, un singur autor și o grămadă mare de probe.

Este normal, domnule ministru al Administrației și Internelelor?

Este normal, doamnă ministru al Justiției?

Nu este normal ceea ce s-a întâmplat în acest caz și în alte câteva sute de acest fel aflate în „lucru” pe la diferite secții de poliție. Asta se numește favorizarea infractorului, iar definiția completă a faptei poate fi găsită în codul penal la art. 264.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

S.C. BLACK STARS

Măcelărie arăbească

Produce proaspete din vită, oaie, pui

dosar

Lupta cu serviciile secrete comuniste prietene, într-o țară comunistă

UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (II)

Gheorghe Gheorghiu-Dej

Am încercat în numărul trecut al săptămânalului „Alerta” să demarăm un proiect ambițios, o istorie a uneia dintre cele mai puțin cunoscute unități ale fostei securități – UM 0110. Am menționat că, departe de a fi o structură anti-KGB, așa cum a fost cât de cât prezentată în presa post-revoluționară, unitatea a fost, cel puțin la începuturile ei, o formațiune contrainformativă de urmărire a comunistilor și a interbrigadiștilor (luptători voluntari membri sau simpatizanți ai PCR care au luat parte la războiul civil din Spania, alături de forțele republicane).

Fără colaborare cu sovieticii

Treptat, competențele unității s-au extins, în special după

tentativa sovietică de integrare economică a Bulgariei, României și a unei părți din URSS, care urmau să devină o regiune dunăreană eminentă agrară. S-a trecut la urmărirea informativă a unor ofițeri, specialiști, medici, activiști PCR (în mică măsură) care absolviseră studiile în URSS.

De asemenea, au fost luați în lucru ofițerii din armată sau MI (inclusiv securitate și grăniceri) care au fost încadrați în sistem după 23 August 1944, dar care au făcut parte din rețelele sovietice de spionaj din România.

Din ordinul lui Gheorghiu-Dej, secretar general al PMR, activiștii de partid, ofițerii din MFA și MAI, dar și alți specialiști au fost analizați de ofițerii conspirați ai UM

0920/A (prima denumire a UM 0110) și li s-a cerut, în cazul documentării unor activități ordonate de KGB, să renunțe la colaborarea cu spionajul sovietic, în caz contrar urmând a suferi rigorile legii.

Desprindere de Moscova pe linia informațiilor externe

Au fost îndepărtați câțiva agenți sovietici de notorietate – Naum,

Nikocski, Pantiușă (alias generalul Pintilie) și alții, dar în esență rețeaua sovietică nu a fost distrusă.

S-a reușit

în să o desprindere de Moscova pe linia informa-

țiilor externe. În 1964, la Conferința serviciilor de securitate, convocată la Budapesta de Iuri Andro-

teze, ci să transmită la Moscova toate datele de interes operativ. Urma ca ulterior KGB-ul să transmită serviciilor de securitate din celelalte țări socialiste informații-sinteză pe diferite probleme. De asemenea, conform sugestiei lui Andropov urma ca pregătirea lucrătorilor din informații externe din toate țările socialiste să se facă exclusiv la Moscova, iar transmisiunile cifrate să se facă doar cu cifrul KGB. În fața acestei propuneri, Nicolae Doicaru, șeful serviciului de spionaj, a solicitat o întrevedere cu Iuri Andropov, șeful KGB și l-a informat că în cazul în care delegația sovietică nu-și retrage propunerea, delegația românească va părăsi conferința. Surprinzător, dar Andropov a înghițit afrontul, considerând probabil că Bucureștiul este suficient de controlat de

pov, directorul KGB, delegația română condusă de colonelul (ulterior general) Nicolae Doicaru a respins propunerea ca serviciile de spionaj din țările de democrație populară să nu mai practice informația totală, să nu mai efectueze analize și sin-

cârțile KGB din MI, armată și conducerea partidului.

Retragerea consilierilor sovietici

A fost o surpriză de proporții pentru Andropov și pentru conducerea comunistă de la Moscova să constate că doar peste câteva luni (decembrie 1964) s-a cerut retragerea de la București a consilierilor sovietici (KGB) pe linie de securitate (internă și externă).

Cu certitudine că în această combinație, nebunească pentru un stat comunist, a fost implicat un serviciu de informații străin. Este vorba de spionajul chinez, al cărui șef, Kang Sheng, era prieten cu omul forte al regimului de la București, Emil Bodnăraș, care de altfel, manipulându-l pe Hrușciov, reușise retragerea trupelor sovietice din România, în anul 1958.

Retragerea consilierilor sovietici, trecerea pe linie moartă a agenților sovietici din structurile securității, armatei, partidului a fost un paleativ. Structurile secrete sovietice din România au trecut în conspirativitate și conducerea de la București a fost considerată drept țintă pentru spionajul sovietic, la fel ca și țările occidentale.

(va urma)
GEORGE DORŢI

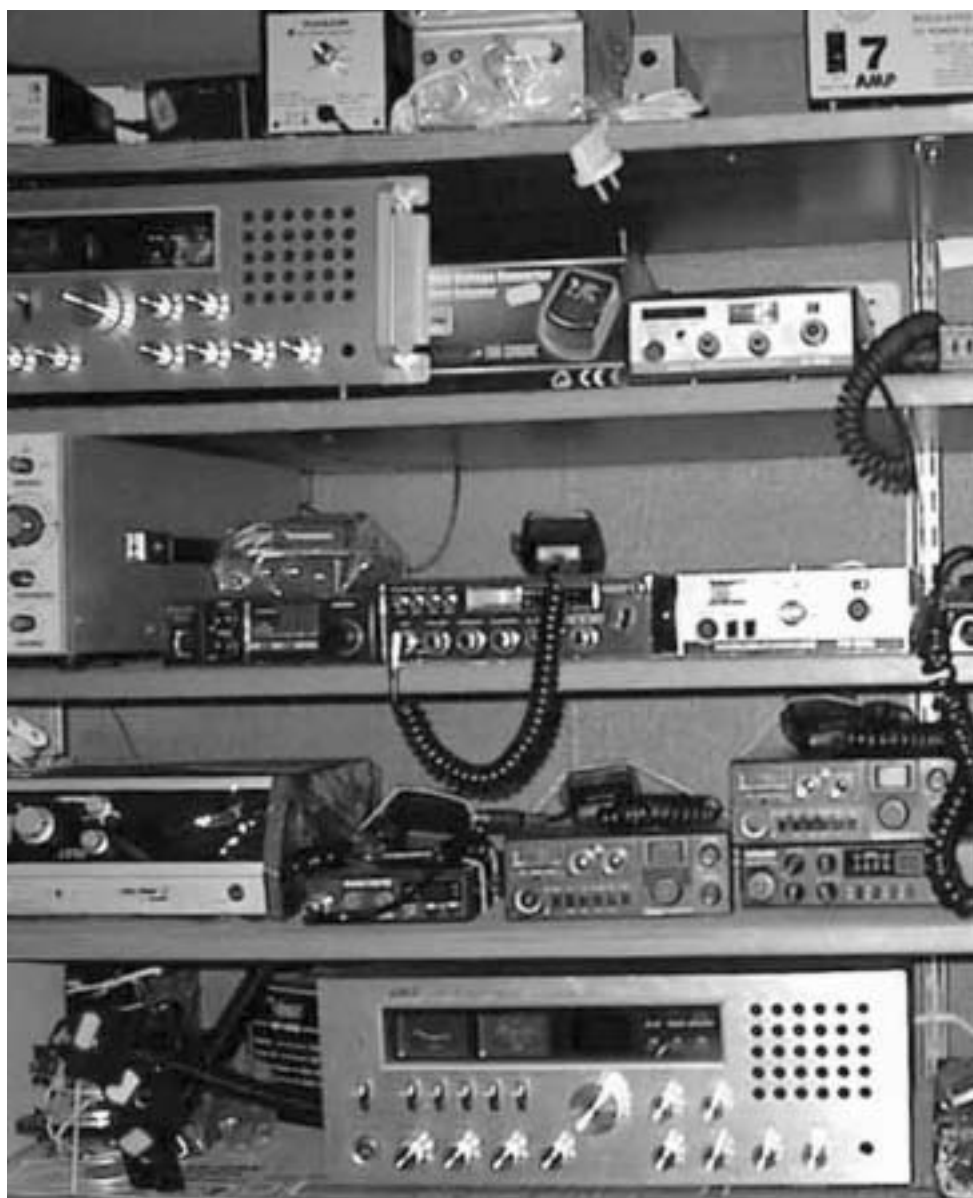

Iuri Andropov

Nikita Hrușciov

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (XI)

La ora stabilită de comun acord, cei doi se întâlneau, ca doi prieteni vechi, în locul „discret” ales, bineînțeles de către ofițerul instructor. Amândoi partenerii așteptau întâlnirea, amândoi o doreau nu doar plăcută și interesantă, dar mai ales cu surprize plăcute, fiecare dintre ei cu un anumit procent de tensiune și de succes. Candidatul la „titlul” de ilegal se gândea probabil la un post superior într-un alt loc de muncă, într-o instituție superioară sau într-un minister cu profil similar sau chiar același care coordona profilul său de muncă. Orice avansare nu-i strica. Dialogul anterior cu ofițerul instructor îl cam amețise, dar înțelesese o idee, care-l obsedase, aceea că era vorba de o schimbare în viața sa, o schimbare ale cărei coordonate le analizase profund și pe care o tradusese ca pe un viitor succes, atât în acti-

vitatea sa profesională, dar și în viața sa personală și de familie. Nu bănuia ce se va întâmpla în acea seară, dar simțea că întâlnirea cu „inspectorul de cadre” avea loc la o intersecție care i-ar fi schimbat direcția destinului. Care destin, urma să-l afle poate chiar atunci, în acea seară, sau poate foarte curând.

În acea seară soarta putea să-i joace o festă, putea să fie nemiloasă cu el, să se răzbune pe el și prin el pe toți cei care participaseră indirect la toate verificările întreprinse în legătură cu acest „caz”

Incertitudinea întâlnirii îi dădea însă curaj și era pregătit moral și psihic să înfrunte orice surpriză și poate orice risc. Spre deosebire de candidat, ofițerul instructor risca totul pe o singură carte, căci în acea seară soarta putea să-i joace o festă, putea să fie nemiloasă cu el, să se răzbune pe el și prin el pe toți cei care participaseră indirect la

toate verificările întreprinse în legătură cu acest „caz”. Dacă se greșise undeva în tot acest lanț al cunoașterii din umbră, acea verigă uzată era suficientă să rupă un întreg complex al încrederii pe care el, magicianul, îmblânzitorul, toreadorul din arena spriritelor agenților secreți și-o pusese într-un viitor

ilegal. Era suficient ca piramida încrederii pe care și-o construise de-a lungul verificărilor să fie năruită pentru ca întregul plan cu candidatul să fie respins de șefii din Centrala de informații externe iar ofițerul instructor să o ia de la capăt. Din experiența pe care o avea, el știa foarte bine cât de amar era acest insucces și cât de dureros

top secret

era acest nou început în spirala muncii de punctări, selecții și verificări pentru un viitor ilegal. Ofițerul instructor nu se gândea în acele momente la impresiile și părerile șefilor legate de un asemenea insucces, ci mai mult la gradul diferit și etapele care existau între recrutarea unui agent obișnuit în munca de informații interne sau externe și cea a unui ilegal.

Indiferent de mediul respectiv, criteriul principal după care erau punctați și selecționați era acela al accesului la informațiile care interesau

Diferențele erau foarte mari și nuanțate, în funcție de un complex de criterii, specifice doar muncii de informații, chiar dacă toți cei recrutați ca viitori spioni lucrau de obicei sub acoperire. Verificările întreprinse în legătură cu fiecare categorie în parte difereau foarte mult și în privința complexității, dar și a duratei în timp. Într-o primă categorie intrau toți acei spioni care urmau să fie recrutați din orice medii de interes pentru Centrala de informații: industrie, agricultură, cercetare, comerț, politică. Indiferent de mediul respectiv, criteriul principal după care erau punctați și selecționați era acela al accesului la informațiile care interesau, acces direct sau prin alte persoane interpu-se. În această categorie de viitori spioni, funcția pe care o avea în locul de muncă interesat putea fi oricare, de la secretara directorului, a ministrului, a omului politic și până la în-suși directorul, omul de afaceri, omul politic sau oricare ins cu putere de decizie sau de coordonare a unei activități care interesa obținerea de informații. Ca să recrutezi asemenea persoane, pentru a le transforma în viitori spioni nu se puteau folosi nici un caz ca metode de recrutare sentimentele patriotice. Ar fi fost din start un fiasco cu repercusiuni tragice pentru Centrala de informații, ținând cont de faptul că asemenea recrutări se făceau pe un teritoriu străin și asupra unor persoane care în majoritatea cazurilor aveau cetățenia țării unde lucrau și care urmau să fie recrutați. Este de la sine înțeles că verificările efectuate asupra acestor „candidați” era suficient de greoaie iar mijloacele tehnico-operative folosite nu erau niciodată suficiente, ca cele folosite în situații similare în țară.

Persoanele care nu aveau vicii și dădeau dovadă de o loialitate deosebită față de șefii lor n-ar fi cedat niciodată unei recrutări sau ar fi costat foarte scump

În această categorie de „candidați” intrau în primul rând acele persoane care „sufereau” obligatoriu de anumite vicii, pe care ofițerul recrutor trebuia să le cunoască obligato-

riu și să le exploateze pentru a-i servi ca metodă de recrutare. Cele care nu aveau asemenea vicii și dădeau dovadă de o loialitate deosebită față de șefii lor n-ar fi cedat niciodată unei recrutări sau ar fi costat foarte scump. Cele mai pretabile pentru recrutare erau cele nemulțumite de aprecierile șefilor sau de ascensiunea profesională, cele cu probleme personale sau

în familie, nerezolvabile din cauza salariilor mici, cele cu diverse vicii ascunse sau vizibile, aventurieri, consumatorii de droguri, de băuturi în exces. Amanții de profesie sau oricare individ care din cauza greutăților și nevoilor financiare căuta o cale mai simplă și mai ușoară pentru rezolvare. Ofițerul recrutor, pregătit în acest mod de recrutare, cunoștea foarte bine modelul și trăsăturile de personalitate ale viitoarei sale „victime” și la fel de bine metoda de recrutare și momentul în care știa când, unde și cum să procedeze pentru a-l determina să cedeze pentru o viitoare colaborare. El știa însă, la fel de bine, că o asemenea colaborare nu dura mult, „spionul” său având mai multe vicii decât calități, putând fi scos oricând din locul care pe o perioadă scurtă de timp prezentase interes informativ pentru Centrala de informații. Un asemenea spion prezenta în Centrală un interes la fel de temporal ca și informațiile obținute prin el. Un asemenea spion era de fapt un „agent” din categoria celor de „compromis”, la care se renunța repede prin combinații corespunzătoare care să nu afecteze nici poziția ofițerului recrutor, dar mai ales identitatea Centralei de informații pentru care era recrutat, centrală pe care, de altfel, el nu o știa niciodată.

„Agentul” își făcuse datoria atâta timp cât avusese acces la acele informații care interesau Centrala, iar misiunea lui se încheia o dată cu durata accesului la informații

Metodele de lucru și regulile de conspirativitate aplicabile acestei categorii de agenți erau atât de stricte încât atunci când se aprecia că „spionul” și-a îndeplinit misiunea și trebuia abandonat, el trebuia să rămână cu impresia că a lucrat

pentru o altă firmă concurentă, pentru o perioadă scurtă de timp, iar ofițerul care-l recrutase și cu care ținu-se legătura era de fapt un angajat al acestei firme. Pentru o conspirativitate

totală, „spionul” nu trebuia să știe niciodată care era adevărata identitate a acestuia, ce naționalitate sau cetățenie avea, unde locuia, datele de stare civilă sau orice alte date care să ducă la identificarea sa. „Agentul” își făcuse datoria atâta timp cât avusese acces la acele informații care interesau Centrala, iar misiunea lui se încheia o dată cu durata accesului la informații, pentru care fusese recompensat în funcție de valoarea acestora.

Metodele folosite mai sus în recrutarea unor agenți de la locul de muncă sau din obiectivul care reprezintă interes

operativ pentru orice Centrală de informații sunt clasice și au fost folosite încă din cele mai vechi timpuri, cu îmbunătățirile și modificările de rigoare impuse de evoluția societății și a mijloacelor tehnice folosite în verificarea spionilor clasici înainte și după recrutarea lor. Altfel însă au stat lucrurile în privința spionilor ilegali, o categorie aparte, aparținând în special țărilor comuniste din Tratatul de la Varșovia, unde metodele de recrutare inițială a viitorului ilegal aveau la bază o combinație, în care elementul esențial îl constituia simțul patriotic al candidatului îmbinat cu elemente ale dorinței de ascensiune profesională, pasiunea pentru munca de informații, curajul, spiritul de sacrificiu pentru ca cei din țara de origine să prospere mai repede

material, cultural și spiritual și mai puțin satisfacerea unor interese pecuniare sau obținerea altor avantaje materiale personale în țară sau în spațiul unde ilegalul urma să-și desfășoare misiunea. Ofițerul instructor cunoștea bine trăsăturile de caracter ale partenerului său, îi știa bine toate calitățile și toate viciile, toate punctele slabe și cum putea fi atras în jocul informațiilor secrete din care, spre deosebire de „jocuri-

le clasice ale spionajului”, nu mai ieșea poate niciodată. Ofițerul instructor îl atrăgea pe candidat nu doar într-un joc al cele mai atractive, mai palpitate și mai periculoase munci din istoria omenirii, dar și în cel al unei prietenii bazate pe loialitate, sinceritate și încredere reciprocă de cea mai lungă durată.

(va urma)

SORIN V. TEODORESCU

spionaj

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (VIII)

M-am trezit ca de obicei, fără ceas, cu multe minute înainte de ora fixată. Când a sunat ceasul, eram deja pe punctul de a-mi bea cafeaua turcească, comandată la restaurantul hotelului. Făcusem dușul și tocmai urmăream finalul unui film pe un program pirat al televizorului din cameră. A sunat telefonul. Mă gândeam cine poate fi la o oră așa de matinală. L-am mai lăsat să sune de câteva ori apoi am ridicat receptorul. Am recunoscut imediat vocea de la celălalt capăt al firului. Era „prietenul“ Sandi care mă căutase cu o zi înainte la recepție și mă invitase la o „întâlnire de afaceri“. De când citisem mesajul său îmi dădusem seama de semnificația lui și știam ce am de făcut și nu credeam că mă va mai suna.

Partenerul său avusese un „atac de cord“ și fusese internat de urgență la un spital din apropiere

Telefonul său m-a pus însă pe gânduri. Nu-i vedeam rostul. Am răspuns, însă. Ne-am salutat reciproc apoi mi-a spus scurt că întâlnirea de afaceri la care urma să merg împreună cu el nu mai poate avea loc. Partenerul său avusese un „atac de cord“ și fusese internat de urgență la un spital din apropiere. Nu i-am cerut amănunte întrucât înțelesesem foarte clar mesajul transmis: întâlnirea cu

agentul A007 nu mai putea avea loc din motive de „deranj“. Prietenul meu mă invita însă la o cafea, pe terasa unui restaurant de pe plajă, unde să-mi dea unele explicații privind întâlnirea la care urma să mergem.

Mi-a mai dat câteva explicații suplimentare cum să ajung la locul întâlnirii, apoi am fixat, de comun acord, ora, și am închis telefonul. Am rămas pur și simplu stupefiat. În termenii noștri, „atac de cord“, ca expresie, avea o semnificație foarte gravă, poate una dintre cele mai grave. Mă gândeam dacă nu cumva „prietenul“ meu încurcase cuvintele sau uitase codurile din sistemul muncii de

informații. Era însă imposibil să gândească astfel.

El era cel care, din umbră, îl verifica din când în când pe „A007“ la domiciliu, la locul de muncă ori îi făcea filaj și contrafilaj la unele întâlniri

„Prietenul“ meu era un „rezident“ din spațiul „Andra“ cu multă experiență în munca de informații. Locuia în spațiu cu mult timp înainte ca agentul A007 să ajungă și să fie implantat la „destinație“. „Prietenul“ îl cunoștea foarte bine pe agentul „A007“. El era cel care, din umbră, îl verifica din când în când pe „A007“ la domiciliu, la locul de muncă ori îi făcea filaj și contrafilaj la unele întâlniri pe care le făceam ori de câte ori îl contactam. Pe „Sandi“ îl anunțasem de sosirea mea în spațiul „Andra“ cu

câteva zile înainte de decolarea din București. Știa că sosesc,

asa că sarcina lui era să-mi „curețe“ traseul de orice „gunoi“ și să mă anunțe în situația în care s-ar fi întâmplat ceva deosebit care putea să mă împiedice să mă deplasez pe „aleile parcului“ sau să culeg vreo „castană“. De data aceasta Sandi, se pare, își făcuse din plin datoria. Mă simțeam, pe undeva, vinovat că după ce-mi lăsase un mesaj la recepție nu l-am sunat imediat, dar probabil că în acel moment nici el nu avea suficiente detalii care să-l convingă dacă era vorba de spre un „atac de cord“ sau doar

o simplă „durere de inimă“ a „partenerului“ de afaceri cu care urma să ne întâlnim.

chiar și lucrurile care coincid aparent are un raport de cauzalitate, nu doar obiectiv, ci reali-

Atunci mi se păruse totul normal, o simplă coincidență, o întâmplare aieva, dar uitasem că în munca de informații „nimic nu este întâmplător“

După felul și modul în care acceptase ora întâlnirii mi-am dat seama că „atac de cord“ era cât se poate de real. Prietenul meu „Sandi“ fusese sigur în apropiere de locul în care urma să mă întâlnesc cu „A007“ și văzuse totul, știa că nu reușisem întâlnirea, că se întâmplase „ceva“ care mă împiedicase să-o realizez și că acel „ceva“ avea o legătură foarte directă cu „atac de cord“ al „partenerului“ său de afaceri. Am memorat în câteva minute tot filmul cu „accidentul“ care avusese loc la afișierul personal și-mi dădeam seama că acolo era cheia pe care acum încercam să o folosesc în dezlegarea misterului cu „atac de cord“. Poate că în acel moment nu analizasem suficient de bine și de atent legătura aparent normală dintre accidentul petrecut lângă afișier și momentul în care eu trebuia să las tocmai acolo un semn pentru A007. Atunci mi se păruse totul normal, o simplă coincidență, o întâmplare aieva, dar uitasem că în munca de informații „nimic nu este întâmplător“, totul,

zat subiectiv, iar cauzalitatea devine doar o condiție a întâmplării aparente. Îmi părea enorm de rău că nu stătusem câteva clipe lângă mașina accidentată să urmăresc victimele, curioșii din zonă și urmările reale ale accidentului. Dacă o făceam, era posibil să trag poate unele concluzii, care m-ar fi ajutat să-mi dau seama mai repede de ceea ce avea să se întâmple în următoarele ore.

Mă felicitam totuși că „ratasem“ întâlnirea, chiar dacă atunci și acolo unde ea trebuia să aibă loc totul părea cât se poate de normal, iar A007, pe care îl văzusem de la distanță, nu avea „coadă“, a trecut apoi prin zonă calm, a intrat în acel magazin din apropiere și a ieșit la fel de calm și de sigur pe sine.

Întâlnirea cu Sandi avea să-mi clarifice toate întrebările pe care mi le puneam acum și la care doar bănuiam răspunsurile, dar fără nici o certitudine.

(va urma)

SORIN V.
TEODORESCU

Salvați Vama Veche ...de mizerie, corupție și ilegalități (V)

Aminteam în numărul anterior al revistei noastre de modul în care primarul comunei Limanu din județul Constanța – Urdea Nicolae Iustin – respectă Ordonanța de Urgență nr. 202/2002 privind eliberarea autorizațiilor de construcție în zona costieră a Litoralului, mai precis în cele două stațiuni maritime 2 Mai și Vama Veche. Revenim asupra acestei ordonanțe care stipulează obligația consiliului local al comunei Limanu de a nu acorda autorizații de construcție decât în exteriorul benzii litorale, fixată dincolo de 300m de apa mării, obligație pe care, după cum specificam din verificările noastre, se încalcă într-un mod grosolan, abuziv și doar în interes personal al funcționarilor Primăriei Limanu, bineînțeles cu aprobarea domnului primar, a cărei semnătură consfințește încălcarea legii pe plan local.

Și-au construit în zona interzisă de lege vilizoare sau așa-zise „case de vacanță“, fără aprobările de rigoare sau chiar fără nici o aprobare din cele cerute

Afirmăm că se încalcă legea într-un mod grosolan după numărul deosebit de mare de autorizații date sfidător, dar și după alte criterii care decurg din aceste abuzuri. Ne referim la criteriul clientelei, al grupului de prieteni personali ai domnului primar, care, la nevoie se pare că l-au ajutat suficient, „înghetând“, în toiul verii, unele dosare penale pe care domnia sa le avea deschise pe rol la poliția și organul de procuratură din Mangalia. Căci cum s-ar putea explica altfel că numeroase acuzații penale, justificate de altfel, ale cetățenilor din comuna Limanu și celelalte trei localități arundate au pomit pe făgașul legii, dar s-au potic-

nit în hățișul relațiilor cu autoritățile locale (pe care le-a servit corespunzător intereselor personale). Și cum să nu fi ajutat, când la rândul tău, îi ajută pe cei care, „la o adică“, îți pot întinde o mână care să te scoată din

orice încurcătură penală? În zonă sunt poate mii de mâini, dar nu toate aparțin unor doctori, judecători, procurori sau polițiști din Mangalia, și, de ce nu, de undeva mai sus, din Capitală, care și-au construit în zona interzisă de lege vilizoare sau așa-zise „case de vacanță“, fără aprobările de rigoare sau chiar fără nici o aprobare din cele cerute obligatoriu de legile care reglementează domeniul construcțiilor.

„Nu aveți dreptul să le vedeți. Sunt secrete.“

La solicitarea noastră de a vedea aceste aprobări și actele care au stat la baza executării acestor construcții, domnul pri-

mar Urdea ne-a tratat cu sictir. „Nu aveți dreptul să le vedeți. Sunt secrete.“

Așa a înțeles domnul primar relația sa cu publicul cititor, care trebuie informat despre modul cum domnia sa aplică legile statului pe plan local. Suspiciunile noastre că primarul Urdea a încălcat nu doar legea bunului-simț față de alegătorii săi, față de presă și cititori, dar și pe cele elaborate de Parlamentul și Guvernul României s-au adevărat. Ne-am convins ulterior că atitudinea sa de lipsă de transparență avea un substrat personal, cauzat nu de dorința de a nu divulga nici măcar numele proprietarilor acestor construcții, dar mai ales din lipsa dosarelor care au stat la baza „aprobărilor“.

Domnia sa „avea“, pe undeva, dreptate. Nu ni le-a arătat pentru că nu avea, de fapt, ce să

ne arate, căci dosarele erau goale, de aprobări, nu de interese și nume de vipuri locale și centrale. Secretomania domnului

primar Urdea avea astfel o justificare, ilegală, bineînțeles, era secretomania celui care dorea cu orice preț să pună cap peste oala cu ilegalități cu iz de corupție, peste oala sa locală plină cu mizeria în care înțelege să aplice legile, sfidând cu bună știință nu doar voința așezilor poporului care elaborează legile statului, dar și pe aleșii locali, în detrimentul cărora gospodărește prost problemele comunei și domeniului public și privat din administrația locală.

Dl. magistrat Roșca, omul care cunoștea sau trebuia să cunoască foarte bine legile, pentru care, în alte cazuri, a întocmit numeroase rechizitorii de trimitere în instanță, continuă să greșescă

Exemplele care pot fi date sunt numeroase, dar ne oprim la unul singur, semnificativ. Este cazul magistratului Roșca Ovidiu Emanoil, din București.

La data de 10.09.1998, domnul magistrat dobândește, în comun cu numitul Bătăcescu Nicolae, o suprafață de 300 mp situată în intravilanul satului Vama-Veche, județul Constanța (încheierea de autentifi-

care nr. 999 – Birou notariat public Ruxandra Luminița Darie – Mangalia). În primăvara anului 2003, dl magistrat începe și finalizează o construcție, o vilizoară, compusă din 3 corpuri de casă, fiecare cu etaj, fără nici o aprobare. Este amendat în data de

24.06.2003 cu 10.000.000 lei prin procesul verbal nr. 5052.

Nu exista autorizație de construcție și ca urmare organele locale „și fac datoria“. Dar nu observă nimeni că în afara autorizației de construcție mai era nevoie și de alte avize. Dl magistrat Roșca, omul care cunoștea sau trebuia să cunoască foarte bine legile, pentru care, în alte cazuri, a întocmit

numeroase rechizitorii de trimitere în instanță, continuă să greșescă. Rămâne cu construcția, tot fără aprobările necesare. Ca să intre în legalitate, de ochii lumii, solicită și obține o „autorizație de construcție“ (nr. 1710/11.03.2004), după aproape un an de la data când construcția era deja finalizată. Legea fusese deja încălcată, atât Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, cât și Ordonanța de urgență nr. 202/2002. Valoarea declarată a celor trei construcții a fost de 1.800.000.000 lei, pentru care dl magistrat plătește singur taxele legale locale. Să înțelegem oare din această plată în nume personal că domnia sa este singurul proprietar al celor trei imobile? Vom reveni cu amănunte în numărul viitor al revistei noastre.

DEPARTAMENTUL INVESTIGAȚII

investigații

Cine este Hassan Awdi?

Hassan Awdi, libanez de origine, a venit în România după 1990, având, în afară de cetățenia libaneză, și cetățenie americană.

Nu știm de ce capitaluri a dispus, gurile rele vorbesc despre fabuloasa sumă de 500 de dolari, dar în prezent este patron sau acționar, în multe cazuri majoritar, la Rodipet, SC Aluniș SA, revista Femeia, Mesageria CFR, SC Panduri SA (fost ICL Alimentara, sector 5), ICRAL Colentina, fabrica Bueno-Café, fabrica Euro-Est, Casa Bucur, hotelul Venetia din Piața Kogălniceanu, hotelul Mamaia din stațiunea cu același nume, plus încă două hoteluri tot pe litoral, dintre care unul în stațiunea Venus.

sumă totală de 2.924.050 mii de lei de la SC Aluniș SA, devenind acționar majoritar. În cont, SC Aluniș SA avea circa 6 miliarde de lei. Hassan Awdi se autoinstalează ca proprietar asupra tuturor terenurilor și imobilelor pe care SC Aluniș nu le deținea în realitate ca proprietar, ci cu chirie sau în leasing. Printre aceste spații, restaurantul Bucur, considerat, în Catalogul de arhitectură, drept clădire de patrimoniu.

Prin Sentința civilă nr. 136 din 14.02.2001, dată în dosarul 136/2001, Tribunalul București constată că S.C. Aluniș nu are imobile în proprietate, iar Awdi a cumpărat acțiuni, care reprezintă diviziuni ale capitalului social și nu clădiri ca atare.

plătit două miliarde lei, restul urmând să-l plătească în 90 de zile. A plătit, dar nu cu banii săi. A contractat un credit bancar de 22 miliarde de lei, pe care l-a rambursat chiar cu banii SC Panduri SA, care avea în cont în momentul dubioasei privatizări 26 de miliarde de lei. SC Panduri SA avea, la data privatizării, 49 de spații comerciale, 36 mașini Dacia, Hyundai, Iveco, marfă pe stoc de 20 de miliarde de lei și un patrimoniu de 15 miliarde de lei. O dată cu preluarea societății, Awdi preia și 24 de contracte de leasing pe care Panduri SA le încheiase cu un an înainte. În februarie 2001, Awdi îi anunța pe toți beneficiarii contractelor de leasing că urmează să-i plăteas-

cuție înregistrată) și l-a atenționat printre răcnete că știe unde îl găsește. Nostim că, neavând alte argumente, s-a plâns că este persecutat (de cine?) pentru că este arab. Ești arab, meștere? Atunci de ce pe toate actele notariale unde îți apare numele scrie că ești cetățean american?

A treia

În decembrie 2003 a fost privatizat Rodipetul, cea mai puternică companie de difuzare a presei din România. Firma care a devenit acționar majoritar era MAGNAR SYSTEM COM SRL – Otopeni, Strada Horia, Cloșca și Crișan nr. 5. La aceeași adresă figurează cel puțin șapte alte firme, aparținând familiei Awdi.

și la Aeroportul Otopeni. Principalul canal prin care se vând cartelele Orange pre-pay este reprezentat de cele 1.700 de chioșcuri Rodipet. Cartelele Orange se vând prin grupul Miami, din care face parte Awdi. Atacul lui Awdi asupra Rodipetului a început mult înainte de privatizare, prin diferite asocieri dubioase între firmele sale și fosta societate de stat. Primul contract depistat de noi a fost semnat între firma lui Awdi, Bueno Corporation, și Rodipet, în 1997. Foarte rapid, Rodipetul devine „dator” lui Awdi cu suma de 4 milioane de dolari.

În 1998, cu complicitatea fostului director al Rodipet, Șerban Rădulescu, Awdi, prin firma SC SUPREMO CORPORATION, încheie un contract de comercializare a cartelelor de telefonie mobilă, cu o clauză de exclusivitate pentru cartelele DIALOG. Comisionul acordat de Awdi Rodipetului a fost de 5-7%, în timp ce pe piață se practica un comision de 10-15%, pentru activități de acest gen.

Alte firme ale lui Awdi au încheiat la rândul lor contracte cu Rodipetul înainte de privatizare. Fără nici o excepție, Rodipetul a contractat datorii față de toate firmele americano-libanezului.

A patra

Privatizarea Mesageriei CFR, finalizată la data de 10.12.2004. În momentul privatizării societatea avea 165 de vagoane și contracte de reparații periodice cu SC Remar Pașcani și REVA Simeria. De asemenea, Mesageria CFR asigura, conform contractelor, revizii tehnice intermediare la SC SIRU Mărășești. În prezent Mesageria CFR nu mai are decât 54 de vagoane dintr-un necesar de 57. Unde și cum au dispărut restul de 111 vagoane numai Hassan Awdi și oamenii săi de suflet pot ști.

Prin HG nr. 589/1997 Mesageria CFR a fost falimentată cu premeditare întrucât Ministerul Transportului a început să perceapă suma aberantă de 1 leu pe tonă indiferent de distanța parcursă. Abia în 2004 prețul a fost majorat la 340 lei/tonă, societatea fiind în continuare nerentabilă.

Prețul de la care a plecat licitația a fost de 90 miliarde de lei, dar Awdi a reușit să o cumpere cu doar 7 miliarde de lei, prin SC Monalisa Investment SRL. Până la data de 15.07.2005, angajații de la Mesageria CFR au pierdut toate drepturile pe care le dețineau în calitate de lucrători la calea ferată.

Cine îl ajută?

Conform informațiilor de care dispunem, Awdi este unicul om de afaceri din România care este acționar majoritar la aproape 100 de firme și totuși are în permanență datorii față de stat. În anturajul lui Hassan Awdi este întâlnit din păcate prea des un locotenent colonel din SRI, Radu Ionel. Radu Ionel i-a facilitat lui Awdi relațiile cu directorul Agopescu de la Federal Coop – Ilfov pentru cumpărarea a 12 spații comerciale din Otopeni, Snagov, Cornetu, Bragadiru, Buftea și Periș. Una dintre relațiile de taină ale lui Awdi a fost și Omar Hayssam, cetățeanul sirian acuzat că ar fi premeditat răpirea ziaristilor români în Irak. În urma anchetei interne în PSD s-a stabilit că Haissam a fost înscris în fostul partid de guvernământ de către Petre Sălcudeanu, care este administrator la Rodipet, unde patron este Awdi. În anturajul lui Awdi apare și fostul senator Ristea Priboi, a cărui aplecare pentru elemente afaceriste din lumea arabă a ținut de multe ori prima pagină a ziarelor.

Ha, ha, ha!

Într-un memoriu adresat de Hassan Awdi, în calitate de director al SC Piramid Corporation SRL, fostului ministru al Justiției, Cristian Diaconescu, acesta îl anunță pe fostul ministru că a audiat discursul ținut de acesta la data de 28.04.2004, la întâlnirea organizată de Camera de Comerț Americană, cu privire la reforma din justiție și a luptei împotriva corupției. După ce îl înștiințează pe fostul ministru că face parte din grupul Miami România și că reprezintă un grup de investitori serioși americani, libanezi, brazilieni, îi cere să asigure ca legea să fie deasupra intereselor revoluționarilor, politicienilor, reprezentanților SRI etc.

După ce îl denunță pe directorul Uzinelor Chimice Române, Niță Marin, că ar fi fraudat legea, îi promite ministrului Justiției că mai poate da în gât 3-4 cazuri de corupție din Poliție și Justiție. După această interesantă ofertă, persecutatul de către SRI, Hassan Awdi, încheie apoteotic: „Acțiunea va satisface și rezolva problemele principale pentru asigurarea intrării României în Uniunea Europeană”.

Și dacă de distrat ne-am distrat, problema integrării am rezolvat-o, ar fi timpul să ne întoarcem la afacerile lui Awdi. Numărătoarea loviturilor „maestrului” este departe de a se fi terminat.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

A început modest în România, cu comerț cu produse electronice, după care s-a lansat în afaceri cu cafea. Există date și informații din care rezultă că până în 2000 ar fi cumpărat mai multe societăți în litigiu la prețuri modice, pe care le revindea cu de patru-cinci ori valoarea inițială.

Prima lovitură

În 2000 dă o lovitură de teatru. Prin Societatea Monalisa Trading Co. SRL, cu sediul în comuna Otopeni, Calea București nr. 18, Hassan Awdi cumpără 116.962 de acțiuni în

Awdi are mai multe procese, inclusiv cu Prefectura București și cu Primăria Generală, prin care speră să obțină proprietatea asupra imobilelor și spațiilor asupra cărora s-a creat un fals litigiu.

A doua

Una dintre loviturile pe care Awdi le-a dat a fost preluarea SC Panduri SA, fost ICL Alimentara, sector 5. Societatea a fost scoasă de FPS la licitație și Hassan Awdi și-a adjudecat-o pentru suma de 22 miliarde de lei în octombrie 2000. Imediat după licitație, Awdi a

ce o dobândă de 2%, în afara ratei stabilite de fostul proprietar. Chiar după plata ratelor, Awdi nu și-a respectat în totalitate obligațiile contractuale, existând numeroase cazuri unde a refuzat să întocmească actele de vânzare-cumpărare.

Presa a mai încercat să-l ia la puricat pe Hassan Awdi, fiind îngrijorătoare o remarcă a omului de afaceri: „Eu nu discut cu ziaristii. Mă costă 1.000 de dolari să împușc un ziarist”.

Chiar după apariția anchetei privind privatizarea SC Aluniș l-a sunat pe unul dintre reporterii revistei „Alerta” (dis-

Ce este suspect, este faptul că mai există o firmă cam cu aceeași denumire, diferența fiind făcută de o singură literă. MAGNAR SYSTEM CO a făcut obiectul unei anchete în 2000, fiind implicată în grupul Miami, ca dealer DIALOG, având ca obiect importul de telefoane celulare. La semnarea contractului cu APAPS, firma MAGNAR SYSTEM COM SRL – Otopeni s-a angajat să nu se implice în editarea de ziare sau reviste. Cu toate acestea, Awdi este proprietarul revistei „Femeia”, care un timp s-a distribuit gratis pe cursele TAROM

investigații

Noi afaceri ilegale ale lui Hassan Awdi

Săptămâna trecută, câteva sute de salariați de la Mesageria CFR au manifestat contra intenției patronului de a fuziona cu SC Rodipet SA, operațiune în urma căreia o parte însemnată a funcționarilor ar deveni șomeri.

Presa scrisă nu a dat nici o atenție acestui eveniment, pentru că patronul Mesageriei CFR

chiar prin metode discutabile, dacă nu de-a dreptul condamnabile, de terenuri extra și intravilane. Astfel, Awdi a reușit, printr-un artificiu, să preia Ferma Ecologică Otopeni, cu o suprafață de 1.099 ha de la SC Agroindcom Chitila SA, în iulie 2002.

În iulie 2002, adunarea generală extraordinară a PAS Fer-

seamnătură privată la data de 1 iulie 2002. Despre ce era vorba?

Între societatea Supremo Corporation SRL din comuna Otopeni, Strada Horia, Cloșca și Crișan, unde Awdi are majoritatea firmelor sale, și Paul Adamescu s-a încheiat un contract de finanțare prin care societatea comercială a libanezo-americanului îl finanțea pe Adamescu cu suma de 9.973.344.280 lei pentru cumpărarea pachetului majoritar de acțiuni și concesionarea terenului de 1.099 ha de la SC Agroindcom Chitila.

A fost de fapt o vânzare mascată pentru că societatea lui Awdi l-a finanțat direct pe Paul Adamescu, așa cum rezultă din Contractul de finanțare, autentificat prin încheierea nr. 1288 din 05.08.2002 de la notariatul Tatomir Cristina, pe care îl prezentăm în facsimil. Conform punctului 3 „obligații comune” din contractul de creditare, Adamescu se obliga ca în termen de 30 de zile să transfere lui Awdi concesionarea terenului, precum și 66% dintre acțiuni.

Asemenea inginerii financiare ar trebui să fie în atenția instituțiilor abilitate ale statului, caracterul lor ilegal fiind ușor de demonstrat.

Afaceri ilegale cu ajutorul funcționarilor publici

Tot prin SC Agroindcom Chitila SA, Awdi deținea un teren pe Strada Odăi nr. 22 din comuna Otopeni. Întrucât nu și-a plătit obligațiile față de stat, fiind obligat la plata sumei de 4.532.723.699 lei, terenul a fost scos la licitație, fiind adjudecat

de un investitor privat – Cîrstea Gabriel, pe data de 04.04.2005, cu suma de 8 miliarde de lei, dintre care 4 miliarde au fost plătite în aceeași zi.

Tot pe data de 04.04.2005, Awdi și cei care se află în spatele său comit o ilegalitate strigătoare la cer. După încheierea licitației, în jurul orei 14 (licitația se terminase la ora 11), SC Supremo Corporation SRL a achitat în contul APPS suma de 7.578.002.636 lei, blocând în mod nelegal efectele licitației.

În mod surprinzător, Judecătoria Buftea îi dă dreptate lui Awdi, ducând la o sentință unică în analele jurisprudenței românești:

- se anulează un proces-verbal de licitație perfect legal;
- Cîrstea Gabriel, cumpărător de bună-credință care a câștigat licitația, este expropriat de un bun dobândit în proprietate în mod legal;
- s-a anulat o licitație pe considerentul aberant că s-a achitat debitul în momentul ținerii acesteia, situație total nereală, o parte din debit fiind achitat numai după ce debitoarea (firma lui Awdi) a văzut că bunurile licitate au fost adjudecate.

În fine, prin sentința Judecătoria Buftea s-a produs un efect de neîncredere pentru toți cei care cumpără bunuri în mod legal, din cauza capriciilor și iresponsabilității unor judecători care în mod regulat au anulat acte perfect legale.

În numărul viitor vom prezenta o parte dintre avocați, judecători și alți funcționari ai statului care îl avantajează de ani de zile pe Awdi.

DEPARTAMENTUL INVESTIGAȚII

este același cu patronul Rodipet, respectiv Hassan Awdi.

Așa nu!

Cum Rodipet-ul este printre puținele societăți care distribuie presa la nivel național, nu este greu de explicat reținerea unor directori de gazete de a descrie conflictul de muncă de la Mesageria CFR.

Hassan Awdi, cetățean american de origine libaneză, este emblema modului cum nu ar trebui să se facă afaceri.

Am descris în paginile săptămânalului nostru modul în care Awdi, prin metode discutabile, a pus mâna pe zestrea locativă a fostei societăți „Aluniș”, inclusiv pe o clădire din patrimoniul național, „Casa Bucur”.

Una dintre preocupările mai puțin cunoscute ale lui Awdi este achiziționarea,

ma Ecologică Otopeni a aprobat participarea asociației la licitația prin negociere directă pentru cumpărarea acțiunilor și concesionarea terenului de 1.099 ha de la SC Agroindcom Chitila SA și s-a aprobat participarea de acțiuni și cumpărarea de acțiuni de către membrii asociației prin contribuții bănești personale în cuantum nelimitat.

O vânzare mascată

Amintim că cetățenii străini nu puteau cumpăra terenuri, în 2002. În fața acestei situații, Awdi și acționarul majoritar de la Ferma Ecologică Otopeni, Paul Adamescu, au pus la punct și derulat următorul scenariu: la data de 12 decembrie 2001 au încheiat un contract de asociere, iar la data de 13 iunie 2002 un contract de finanțare, urmat de un act adițional sub

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Străzi de septembrie

liceelor bucureștene s-a populat cu astfel de exemplare, demne de seriile americane cu adolescente. Păi să ne gândim: puțin cam stridente și ostentative, dar frumoase și bine îmbrăcate, ceea ce e bine, căci doar nu le preferam în halat de bobi-natoare. E bine, căci asta înseamnă că cel puțin o parte a românilor a prosperat, dar nu e bine, pentru că dacă partea asta era suficient de substanțială, ostentația ar fi dispărut, lăsând loc calității și eleganței (Problema logică, simplă, ca pentru începutul școlii: Se dă axioma: mărimea tocurilor unei femei este direct proporțională cu numărul de gropi din trotuar. Să se deducă logic mărimea tocurilor celor șapte fete, luate a. împreună; b. separat.). Desigur, cea mai bună carte pe care o vor citi în viața lor va fi „Moromeții“ (noroc că o au în programa de BAC), ceea ce e foarte bine, căci e o carte bună, dar pe de altă parte nu-i chiar cea mai bună carte scrisă vreodată, genul „o citesc și apoi pot să mor liniștit“, ceea ce nu e bine în principiu, dar nu poate fi totuși așa de rău, dacă te gândești că oricum vor să devină cu toate manechine, cântărețe, dar cu diplomă de avocat sau economist, meserii care, știe tot puștiul, necesită cu totul alte talente.

Prin urmare, e foarte bine. Dar și mai bine a fost când am ajuns la un semafor, unde am reușit să le fentez subtil și să le-o iau înainte, înainte de a învăța pe dinafară toate mărcile de mașini „tari“ și ce sonerii polifonice să-ți mai pui la telefon, căci e mai bine ca anumite lucruri să rămână mistere. Căci existența fără mister e ca o față de liceu fără sonerie polifonică la mobil.

Îmi place septembrie. După lăncezeala din august, e o gură de aer proaspăt. A început și școala... Trecând de ceva vreme de vârsta lui 15 septembrie, nu mi-aș fi dat seama de asta dacă nu le vedeam, în multe mele drumuri cotidiene, pe Ele...

Ele erau un grup de vreo șapte fete de liceu, una și una, întinse pe toată lățimea unuia dintre bulevardele centrale din marea noastră metropolă, care probabil se duceau la școală. Pentru că m-au fascinat discuțiile lor despre, în ordine: țoale, farduri, mobile, bronz, băieți cu

mașini (băieți fără mașini nu) și iarăși țoale, dar și pentru că erau prea multe și greu de depășit, fără să te expui riscului de a ieși în calea mașinilor și așa furioase, am mers în spatele lor o bună bucată de timp, timp pe care l-am folosit să mă gândesc dacă e bine sau nu că populația

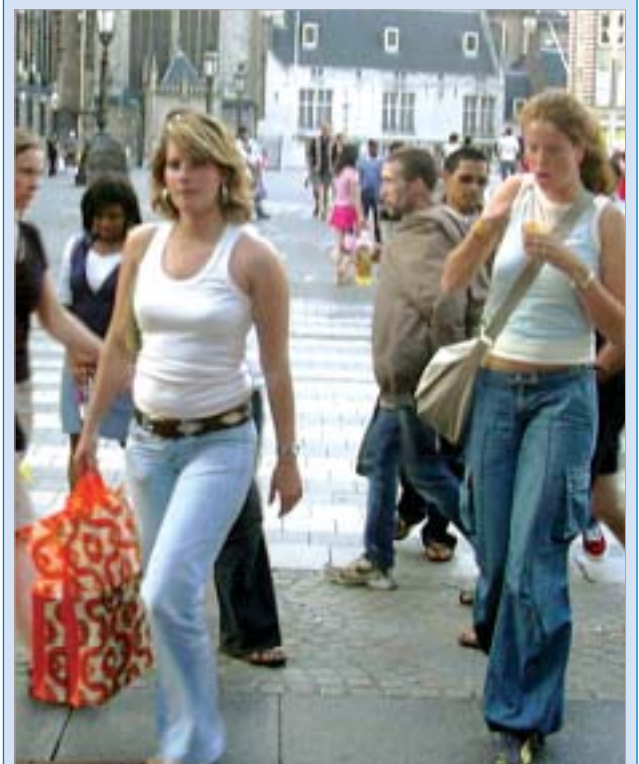
STRADA. O COMPARAȚIE

Pentru că tinerii au început să călătorească și chiar să se întorcă apoi, ca să încerce să facă ceva cu ce au înțeles și învățat „pe dincolo“, i-am rugat pe cei care au termen de comparație să spună ce anume are special strada din România față de cele occidentale.

Ruxandra M. (26 ani, asistent social). În primul rând haosul. La noi e ceva foarte haotic, oamenii ba sunt exagerat de spilcuiți, ba neglijenți și sărăcăcioși, nu-și zâmbesc niciodată spontan unul altuia, cum am văzut afară, sunt crispați și nu se uită în jur. Asta ca să vorbim doar de oameni și să nu pomenim de celebrele probleme cu gunoarele aruncate peste tot, cu scui-patul pe stradă (obicei pe care

început să apară mașini noi, mai bune, deși cam multe, care au luat locul urâtenilor ăloro de Dacii vechi, că există multe coșuri de gunoi și oameni care au învățat să le folosească, că în general oamenii arată bine, pe unii putând să-i confunzi ușor cu cei din Vest.

Horia P. (22 ani, student). În afară de curățenie, ar fi lipsa ordinii și regulilor care mi se

eu una nu l-am mai văzut în altă parte) și toate lucrurile astea care fac deliciul străinilor, cărora li se pare exotic la noi.

Vlad P. (25 ani, designer). Am remarcat cu satisfacție că discrepanța a început să scadă, mă refer la orașele mari din București, că până o să ajungă și orașelele noastre de provincie comparabile, să zicem, cu cel mai anonim burg din Germania, nepoții mei vor avea deja barbă albă. Dar în orașele mari strada e mai elegantă, mai lejeră, mai cu inima ușoară.

Claudia S. (21 ani, studentă). Mie mi se pare că oamenii încă nu au învățat cum să nu își etaleze toate podoabele și toată garderoba pe ei. Câteodată, parcă ar fi niște cuiere pe care au atârnat, în neștiire, tot ce au găsit prin casă. Pe de altă parte, mă bucură ideea că au

pare mie specifică. Lipsa unor reguli de circulație respectate de toată lumea, de pildă, nu de frică, ci pentru ca omul să ajungă mai ușor unde are treabă sau lipsa unor reguli care țin pur și simplu de bun-simț, cum ar fi să nu te îngrămădești la intrarea într-un autobuz, că tot nu poți intra dacă nu coboară ceilalți... Estetic, mi se pare că strada românească a evoluat... dar aici mă refer doar la orașele mari și doar la anumite zone ale lor, dar de fapt și afară e la fel, că doar nu le judecăm după ghetouri sau după taberele de refugiați. Una peste alta, începem să arătăm bine.

Ilinca P. (22 ani, studentă). Deocamdată, din păcate, comparația are sens doar dacă ne gândim la străzile cu multe bazare din Turcia, din Orient în general. Ar mai fi de făcut pași mulți și mari până la Occident.

Pagină realizată de IULIA GORZO